

HỒI THỨ MƯỜI HAI

BANG TRƯỜNG LẠC VIẾNG MA THIÊN LÃNH

Chàng thiếu niên ở tên Ma Thiên Lãnh không bị việc gì làm cho phải phân tâm. Ngoại trừ những lúc săn chồn đuôi thỏ, kiếm củi nấu ăn, chàng lại đem hết tâm trí vào việc luyện công để tiêu diệt thời giờ.

Thấm thoát đã được hai năm, môn Viêm viêm công chàng luyện đã thành tựu một cách mỹ mãn, sở dĩ chàng thành công mau chóng như vậy là nhờ ở trí thông minh và tính cần mẫn mà ra.

Mặt khác, Tạ Yên Khách cũng muốn cố công truyền dạy cho chàng đến mực tương đương với công phu “Hàn ý miên chưởng” mà chàng đã luyện từ trước ở Đỉnh Bất Tứ. Lão nghĩ rằng:

-Gã càng chóng thành tựu về môn Viêm viêm công thì càng chóng chết hay bị tê liệt và mình sẽ được thoát nợ.

Tạ Yên Khách hồi ba mươi tuổi đã gặp phải một việc rất bức mình nên lên ẩn trên Ma Thiên Lãnh. Từ ngày lên đó, lão rất ít qua lại giang hồ.

Mấy năm nay, mỗi khi lão nghĩ tới Đỉnh Bất Tứ, một tên cao thủ đầy lòng tà ác, ở trong bóng tối ngấm ngầm tìm kế hại mình thì suốt ngày suốt đêm chẳng một phen khắc nào là lão không nghĩ tới cái nguy hại đang chờ đợi mình.

Ngoài những lúc khổ luyện công phu của bản môn, lão lại luyện thêm những môn quyền pháp và chưởng pháp chuyên để khắc chế nội công âm hàn. Quanh năm không một ngày giờ nào là lão chểnh mảng việc tu luyện. Lão thấy môn Viêm viêm công của chàng thiếu niên sắp thành tựu mà công lực chàng tấn tới rất nhiều, so với ngày mới gặp chàng thật khác nhau một trời một vực.

Một hôm, mới sáng tinh sương, Tạ Yên Khách trở dậy thấy chàng thiếu niên đang ngồi xếp bằng ở mé đông đỉnh núi hướng mặt nhìn ánh thiên dương để luyện công. Lão thấy nửa đỉnh đầu bên phải chàng có luồng bạch khí li ti bốc lên. Đó chính là hiện tượng của nội lực đã thành hỏa hậu.

Bất giác lão khẽ gật đầu, bụng bảo dạ:

-Thằng lỏi con ! Mi đã gần xuống tới quỷ môn quan rồi đó !

Tạ Yên Khách biết rằng cuộc luyện công này của chàng phải liên tục cho tới quá Ngọ để mặt trời đi qua đỉnh đầu mới có thể ngừng lại được. Lão liền thi triển khinh công đi đến một khu rừng tùng phía sau đỉnh núi.

Lúc này sương mù buổi sáng chưa tan. Trong rừng bao phủ một làn không khí thanh tân. Tạ Yên Khách hít mạnh một hơi chân khí rồi từ từ nhả ra. Đột nhiên lão giơ bàn tay trái về phía trước, tay hữu phóng chưởng ra. Chưởng lực tới đâu người

lão đi tới đó. Lão len lỏi vào giữa đám cây tùng, càng chạy càng lẹ, song chưởng phóng ra không ngớt, những tiếng rào rào khê vang lên. Về sau, chân lão đi càng lẹ thì chưởng phóng ra càng thưa thớt.

Cái kiểu chân đi lẹ mà tay phóng ra từ từ khiến cho lão tuy đi mau mà không ra vẻ vội vàng, ung dung mà không kém bề mãnh liệt. Võ công đến bậc thượng thặng là ở chỗ đó.

Tạ Yên Khách trong lòng rất phấn khởi. Miệng lão huýt lên một tiếng sáo nhỏ. Lão phóng song chưởng đánh vào cành tùng. Tiếp theo là những tiếng rào rào vang lên, gai tùng rụng xuống tới tấp như mưa rào.

Tạ Yên Khách lại thi triển chưởng pháp cho hàng ngàn hàng vạn gai tùng tung ngược lên trời. Những gai tùng trên cây vẫn tiếp tục rụng xuống như trút, mà chưởng pháp Tạ Yên Khách tiếp tục gây thành kinh phong để cho những gai tùng nhảy múa trên không, chứ không rơi xuống đất được.

Ta nên nhớ rằng những gai tùng rất nhỏ và nặng không phải như lá cây hể gió thổi qua là tung bay lên được. Tạ Yên Khách dùng chưởng lực hất hàng ngàn hàng vạn gai tùng lên không nhảy múa thì chưởng lực của lão dù không có hình bóng và thực chất nhưng đã có thể ngưng tụ lại được ở không gian.

Hàng ngàn hàng vạn gai tùng tạo thành một vùng ánh sáng màu lục chụp lấy bóng con người ồm nhách.

Đây là Tạ Yên Khách muốn thử xem mấy năm mình cần khổ luyện công nội lực đã đến mực nào. Lão tiếp tục huy động công lực để cho những gai tùng lên xuống thật mau rồi lan ra một vùng rất rộng. Lão còn làm cho vùng bóng xanh của lớp gai tùng di chuyển dần dần, cho đến lúc vòng tròn lan rộng quá phạm vi nội lực của lão không hứng đỡ được mới thôi. Những gai tùng ở ngoài xa quá rơi xuống đất tới tấp.

Tạ Yên Khách lại hít một hơi chân khí rồi phóng nội lực ra ngoài xa chặn lại không cho những gai tùng rơi thêm được nữa.

Tạ Yên Khách nhìn thấy kết quả khổ công luyện tập trong mấy năm trời của mình như vậy thì trong bụng mừng thầm. Chẳng những lão không ngớt phát huy nội lực, mà sau dần dần lão cảm thấy những cái cất chân cất tay cũng làm cho trong lòng khoan khoái, tâm ý nhập thần, đi đến chỗ quên cả thân mình.

Lão đã tới mực này tức là công lực lại cao thâm thêm một tầng nữa mà lão không hay.

Sau một lúc lâu, Tạ Yên Khách từ từ thu nội lực lại. Gai tùng rơi xuống dần dần chung quanh lão tạo thành một cái vòng tròn sắc xanh, lão nhìn thấy đắc ý mỉm cười.

Bất thành linh, Tạ Yên Khách biến sắc vì lão thấy trước sau tả hữu đã có cả thấy chín người vây bọc lão vào giữa mà lão không biết họ đến từ lúc nào. Chín người này đều cầm binh khí không nói nửa câu mà chỉ giương mắt ra nhìn lão.

Kể về võ công Tạ Yên Khách, thì đừng nói chuyện người ngoài đến bên lão mà dù còn ở xa một vài dặm cũng không thể qua tai mắt lão được. Nhưng vì lão đang để hết tâm trí huy động nội lực biểu diễn “Bích châm thanh chưởng”, nên lão không phân tâm chú ý đến những vật bên ngoài dù là vật đó ở ngay trước mắt lão cũng không nhìn thấy hay nghe thấy. Đừng nói chín tay cao thủ đến bên lão mà ngay đất lở núi nghiêng lúc này lão cũng không hay biết.

Trước này trên Ma Thiên Lãnh không có người ngoài nào lên tới, bây giờ lão thấy có người xuất hiện đột ngột, liền biết ngay họ đến đây là chẳng tử tế gì, nhưng thấy đối phương có đến tám chín người thì lão lại yên tâm.

Mấy năm nay, lão có sợ là sợ một mình Nhất nhật bất quá tứ Đinh Bất Tứ mà thôi. Lão biết rằng hai anh em Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ đi đâu cũng chỉ một mình, không kết hợp nhau nên chẳng mấy khi đi đôi với nhau. Bọn người đến đây tuy nhiều nhưng đã không phải là Đinh Bất Tứ thì lão không sợ.

Tạ Yên Khách lại để ý nhìn đám người mới đến thì thấy trong này có một người ốm nhách, cao nghệu, một đạo nhân, một hán tử mặt mũi xấu xa.

Hai năm trước đây lão đã gặp bọn người này ở ngoài thành Biện Lương lúc họ đang vây đánh Đại Bi lão nhân. Bọn người này tự xưng là nhân vật của bang Trường Lạc.

Chỉ trong khoảng khắc mà trong lòng Tạ Yên Khách nảy ra nhiều ý nghĩ:

-Bất luận họ là ai nhưng đã lên đến Ma Thiên Lãnh không một tiếng động thì rõ ràng họ coi mình chẳng ra gì, dù mình có là kẻ thù họ cũng không sồn lòng. Mình cùng bang Trường Lạc vốn không đi lại giao thiệp bao giờ, thế thì họ đưa nhau đến đây với dụng ý gì ? Phải chăng họ định dùng võ lực để áp bức mình gia nhập bang phái của họ cũng như họ đã áp bức Đại Bi lão nhân.

Rồi lão lẩm bẩm:

-Trong bọn này thì có ba người bản lãnh mình đã biết rồi. Ngay ngày ấy, một mình mình cũng đủ đối phó với ba tay cao thủ kia không đến nỗi sút kém, bây giờ thì lại càng không đáng sợ. Nhưng ngoài ba gã kia không hiểu võ công những người còn lại ra sao ?

Bọn sáu người kia đều cỡ bốn chục tuổi trở lên và ít ra là có hai gã công lực rất thâm hậu.

Tạ Yên Khách nhìn họ tùm tùm cười nói:

-Các bạn phải chẳng ở bang Trường Lạc đến đây ? Các bạn giá lâm Ma Thiên Lãnh một cách đột ngột thành ra Tạ mộ không biết trước để nghênh tiếp. Chẳng hiểu các vị đến đây có điều chi dạy bảo ?

Lão vừa nói vừa chấp tay.

Chín người kia cũng khoanh tay đáp lễ. Bọn này vừa thấy Tạ Yên Khách thi triển môn Bích châm thanh chưởng với một nội lực kinh hồn. Bọn họ không cho là Tạ Yên Khách vì để hết tinh thần vào việc thi triển võ công, mà lại tưởng lão y mình võ công cao cường nên thấy bọn họ đến mà vẫn không thèm dừng tay.

Bọn chín người nghĩ như vậy đã tức mình, lại thấy lão chấp tay liên sợ lão vận nội lực để hại mình, nên ai nấy đều ngấm ngầm vận động chân khí để hộ vệ các yếu huyết trong người.

Trong đám này có hai người huyết thái dương nhô lên và một người tà áo bay lất phất tỏ rõ họ đang đề khí.

Ngờ đâu Tạ Yên Khách chấp tay nhưng không giở trò gì hết.

Một lão già mặc áo vàng lên tiếng:

-Bọn tại hạ đã mạo muội tới đây, mong Tạ tiên sinh thứ tội.

Tạ Yên Khách thấy sắc mặt lão già xanh mướt tiếng nói phều phào như người hết hơi, lại giống kẻ mình mang trọng bệnh. Đột nhiên lão nhớ ra một người liên thất thanh la lên:

-Phải chăng các hạ là Trước Thủ Thành Xuân Bối đại phu ?

Lão già đó chính là Trước thủ thành xuân Bối Hải Thạch. Lão thấy Tạ Yên Khách biết danh hiệu mình cũng hơi đắc ý. Lão hắng giọng hai tiếng rồi đáp:

-Lão phu không dám. Tiện danh có đáng chi mà tiên sinh cũng nhớ. Bốn chữ “Trước thủ thành xuân” chẳng bỏ làm trò cười cho Tạ tiên sinh.

Tạ Yên Khách hỏi mót:

-Tại hạ thường nghe Bối đại phu một mình qua lại giang hồ tạo phúc cho muôn dân. Không hiểu đại phu gia nhập bang Trường Lạc từ hồi nào.

Bối Hải Thạch đáp:

-Tại hạ nghĩ rằng sức một người phỏng được bao nhiêu ? Có anh em tề bang đồng tâm hiệp lực hành động tạo phúc cho người đời thì mới nên được một lực lượng mạnh mẽ. Tạ tiên sinh ! Bọn tại hạ đến đây có điều lỗi mắng. Tiên sinh là người đại nhân đại lượng xin miễn trách cho.

Lão lại cười khà khà nói tiếp:

-Vô sự đâu dám đến đây quấy nhiễu. Bọn tại hạ muốn yết kiến Bang chúa tề bang, cảm phiền Tạ tiên sinh dẫn vào ra mắt.

Tạ Yên Khách rất lấy làm kỳ hỏi:

-Bang chúa quý bang là ai ? Tại hạ ít khi qua lại chốn giang hồ, lại là người cô lâu nên kiến thức hẹp hòi đến nỗi cả danh hiệu của quý bang chúa mà cũng không biết thì tiến dần làm sao được ?

Tạ Yên Khách vừa dứt lời thì chín người đều lộ vẻ không bằng lòng.

Bối Hải Thạch đưa tay trái lên vuốt mí mắt, lão hắng giọng mấy tiếng rồi nói:

-Tạ tiên sinh ! Thạch bang chúa tể bang đã có nghĩa tương giao với tiên sinh, hai vị dất tay nhau mà đi, vì vậy nên người tể bang suốt từ trên xuống dưới ai cũng đem lòng kính cẩn, coi tiên sinh như một bậc thượng tôn không dám vô lễ chút nào. Hành động của Thạch bang chúa là việc riêng của bọn tại hạ, đáng lẽ không dám đến hỏi tiên sinh, nhưng vì người đời khỏi tổng đàn đã lâu, có nhiều công chuyện đang chờ người về giải quyết. Hơn nữa, có hai việc lớn rất gấp có thể nói là dầu sôi lửa bỏng, nên vừa được biết tin Thạch bang chúa đã lên Ma Thiên Lãnh, bọn tại hạ người không cỡi giáp ngựa chẳng dừng chân vội vã đến thẳng đây luôn.

Tạ Yên Khách thấy bọn họ ra chiều thành khẩn. Tuy tay họ cầm binh khí mà vẻ mặt đối với mình không có gì ác ý thì nghĩ bụng:

-Té ra mình đã hiểu lầm.

Rồi không khỏi cười thầm cho mình.

Lão vội nói:

-Trên Ma Thiên Lãnh không bàn ghế thành ra thực đáng tiếc là tiếp quý khách không được trình trọng. Mời các vị ngồi tạm xuống những tảng đá này. Bối đại phu nghe ai nói lão phu dất tay Thạch bang chúa cùng đi ? Quý bang nhân tài nhiều như nước, hào kiệt quy tụ như mây, Thạch bang chúa lừng lẫy tiếng anh hùng, còn lão phu chẳng qua chỉ là một kẻ cùng nho không dám ganh đua với đời, khi nào lại được Thạch bang chúa hạ cố tương giao ? Ha ha ! Thật đáng buồn cười !

Bối Hải Thạch ngần ngừ nghĩ thầm:

-Lão nhất định không chịu thừa nhận là đã quen biết Bang chúa thì hẳn bên trong có ẩn ý gì đây, không chừng vì Bang chúa mình cũng nên.

Y nghĩ vậy liền giơ tay ra bảo đồng bọn:

-Các anh em ! Chúng ta hãy ngồi cả đây nói chuyện !

Bối Hải Thạch quả nhiên là thủ lĩnh bọn này. Y vừa nói vậy mọi người đều ngồi xuống ngay, có người ngồi xuống mỏm đá có người ngồi trên cành cây. Bối Hải Thạch thì ngồi xuống một ụ đất. Chín người thu khí giới lại nhưng vẫn ngồi vây quanh Tạ Yên Khách giữ nguyên thế cũ để coi chừng lão.

Tạ Yên Khách trong lòng đã hơi tức giận miệng lẩm bẩm:

-Bọn người đối với ta như thế là vô lễ lắm. Đừng nói ta không biết Thạch bang chúa hay Ngõa bang chúa¹ ở địa phương nào mà dù ta có biết chẳng nữa thì bọn người đâu thể dùng uy lực mà ăn hiếp ta được ?

Lão chỉ cười lạt ngắc đầu trông vắng thai dường không thêm ngó gì đến bọn họ nữa.

Thực ra thì Trước thủ thành xuân Bối Hải Thạch ở trong võ lâm có một địa vị dù chẳng cao hơn lão thì ít ra cũng ngang hàng, thế mà lão ra chiều ngạo mạng thật không hợp lý.

Bối Hải Thạch vì nể mặt Tạ Yên Khách là bạn bè với Thạch bang chúa, nên vẫn dùng lời lẽ lịch sự nói:

-Tạ tiên sinh ! Đây chính là việc của tề bang mà đến quấy quá tiên sinh thật lấy làm áy náy. Lão phu chỉ xin tiên sinh dẫn vào yết kiến rồi anh em tại hạ sẽ kính cẩn xin lỗi tiên sinh sau.

Trước thủ thành xuân Bối Hải Thạch là người có địa vị. Y đã khó chịu trong lòng mà ăn nói nhún nhường như vậy là vì y nghĩ tới Bang chúa của y.

Tạ Yên Khách vẫn lạnh lùng đáp:

-Bối đại phu ! Đại phu là bậc hào kiệt thanh danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Người ta thường nói: “Người quân tử chỉ có một lời, ngựa hay chỉ có một yên”. Xem chừng đại phu ra chiều mặt sát lão phu. Có đúng thế không ?

Bối Hải Thạch nghe giọng lưỡi Tạ Yên Khách có ý hờn giận thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Lão liền ôn tồn đáp:

-Tại hạ không dám ! Tạ tiên sinh đừng nghĩ vậy.

Tạ Yên Khách càng làm già:

-Lão phu nghe lời nói của Bối đại phu thì dường như Tạ Yên Khách này ăn nói không có mực thước. Lão phu đã bảo chưa thấy Thạch bang chúa mà đại phu nhứt định không tin. Chẳng lẽ đại phu mới là bậc quân tử chí thành còn Tạ mỗ chỉ là kẻ tiểu nhân chuyên ăn gian nói dối ư ?

Bối Hải Thạch trong lòng khó chịu, lão hắng giọng luôn mấy tiếng rồi nói:

-Tạ tiên sinh nói chỉ những lời ra vẻ nặng tình. Bọn tại hạ rất mực kính cẩn tạ tiên sinh. Nhưng Tạ tiên sinh cố ý không dẫn bọn tại hạ vào ra mắt tề bang chúa thì anh em tại hạ bắt buộc phải chia nhau đi tìm kiếm một lúc.

---

¹ Thạch bang chúa là Bang chúa họ Thạch. Theo nghĩa đen thì Thạch bang chúa là bang chúa đá. Ngõa bang chúa là bang chúa ngói. Người Trung hoa hay nói thạch ngõa đi liền nhau, cũng như ta hay nói gạch với ngói.

Tạ Yên Khách trước đã tức giận bây giờ lại càng tức giận hơn. Vẻ mặt xám xanh, lão hần học hỏi:

-Bối đại phu chẳng những không tin lời Tạ mỗ, mà còn có vẻ coi Tạ mỗ không vào đâu, toan làm điều càn rỡ nữa hay sao ?

Bối Hải Thạch lắc đầu đáp:

-Không dám, không dám ! Nói ra lại xấu hổ. Câu chuyện tề bang chúa mất tích phải đi năn nỉ người ngoài dẫn vào yết kiến mà đồn đại trên chốn giang hồ thì thật làm trò cười cho thiên hạ. Bọn tại hạ chẳng qua vì không thấy bang chúa mà tìm kiếm trong khu vực này một chút, chứ không dám làm chuyện chi càn rỡ cả. Mong rằng tạ tiên sinh đừng lấy thế làm bất mãn.

Tạ Yên Khách lẩm bẩm:

-Trên đỉnh Ma Thiên Lãnh này, mình có thấy lão Bang chúa con chó nào đâu ? Bọn này thiệt là ngang ngược vô lễ. Rõ ràng là chúng mượn tiếng đến kiếm Bang chúa để xạc xạo trong khu vực của mình. Đã thế thì dù Tạ mỗ có phải máu chảy đầu rơi, há lại sợ chúng sao ?

Lão biết tình thế lúc này nguy hiểm vô cùng. Giả tỷ chỉ có một mình Bối Hải Thạch thì y có giỏi lắm cũng ngang sức với lão là cùng. Huống chi mấy năm nay cơn gặc lão đã tiến một bước dài. Lão tự lượng chỉ trong vòng ba trăm chiêu là hạ được Bối Hải Thạch ngay. Nhưng còn tám tay cao thủ nữa hợp lực liên công thì lão khó mà thủ thắng.

Tạ Yên Khách vừa nghĩ ra một kế. Đột nhiên, lão đưa mắt nhìn về góc Tây bắc, vẻ mặt ra chiều kinh hãi, miệng khẽ la lên một tiếng:

-Ái chà !

Bọn chín người bang trưởng lạc cũng hướng mắt nhìn cả về phía Tây bắc thử xem có gì kỳ lạ mà Tạ Yên Khách ra chiều kinh ngạc. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tạ Yên Khách vọt người lại bên gã cao nghệu, tức Mễ hương chủ. Lão vươn tay ra toan rút lấy thanh kiếm ở trên lưng gã.

Mễ hương chủ cũng nhìn về góc Tây bắc thì tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ. Bỗng một cơn gió thổi vào. Địch nhân đã lạng tới bên gã.

Mễ hương chủ nhanh như chớp đưa tay phải rút đánh soạt một cái. Thanh trường kiếm đã ra khỏi vỏ.

Cử động của Mễ hương chủ so với Tạ Yên Khách còn mau lẹ hơn. Thế mà trước mắt gã ánh thanh quang vừa lấp loáng, dưới cạnh sườn gã cảm thấy tê nhức, rồi sau lưng cũng đau buốt. Té ra, Tạ Yên Khách đã nắm được sau lưng gã.

Nguyên Tạ Yên Khách tự lượng sức mình không tài nào địch nổi chín người. Lão nhìn về phía tây bắc chỉ là kế dụ địch. Cả đến chiêu lão tranh đoạt thanh trường kiếm của đối phương cũng chỉ là dương đông kích tây.

Quả nhiên Mễ hương chủ trúng kế. Gã chỉ có chú ý đến việc tranh tiên nắm lấy chuôi kiếm, thành ra để hở cạnh sườn và sau lưng.

Kể về võ công thì dù Mễ hương chủ có kém Tạ Yên Khách chẳng nữa, cũng không thể một chiêu mà đã bị thất bại để đối phương kiếm chế ngay được.

Ngày trước Tạ Yên Khách đã nhận định rõ ràng bản lĩnh của Mễ hương chủ trong khi gã kịch đấu với Đại Bi lão nhân ra sao, sử dụng thanh quý đầu đao để cạo trọc đầu chàng thiếu niên thế nào. Lão thuộc lòng cả đường đao kiếm của Mễ hương chủ.

Đại phàm người nào ra tay quá mau lẹ thì cách phòng thủ tất thiếu hụt bề nghiêm cẩn. Bây giờ lão đem một chiêu thức ra thử thì quả nhiên đã thủ thắng.

Tạ Yên Khách tủm tủm cười nói:

-Mễ hương chủ ! Tạ mỗ cam bề đắc tội.

Bối Hải Thạch thấy cử động của Tạ Yên Khách thì giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

-Tạ tiên sinh ! Tiên sinh làm gì vậy ? Phải chăng Tạ tiên sinh thực lòng không cho bọn tại hạ tìm kiếm tề Bang chúa ?

Tạ Yên Khách đáp:

-Các vị muốn giết Tạ mỗ cũng chẳng khó khăn gì. Có điều Tạ mỗ mà chết thì bên các vị cũng phải đền mấy mạng.

Bối Hải Thạch nhăn nhó cười nói:

-Bọn tại hạ cùng Tạ tiên sinh vốn không thù oán khi nào lại đem lòng gia hại nhau ? Huống chi võ công của Tạ tiên sinh lại biến ảo đột ngột như vậy thì dù bọn tại hạ có muốn gia hại thì cũng chỉ rước lấy cái đau khổ vào mình mà thôi. Chúng ta là chỗ bạn bè chứ đâu phải cừu địch, xin Tạ tiên sinh buông tha Mễ huynh đệ ra.

Bối Hải Thạch thấy Tạ Yên Khách thi triển một chiêu mà đã nắm được Mễ hương chủ thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Nhưng y cũng là một tay lịch duyệt giang hồ, mắt nhìn mau lẹ. Y trông rõ Tạ Yên Khách tuy võ công cao cường có giỏi nhưng không thể một chiêu mà hạ được Mễ hương chủ ngay. Sở dĩ Mễ hương chủ bị hạ một cách chóng vánh như vậy là vì tâm địa giả quyết của Tạ Yên Khách, nên y đã dùng câu “võ công biến ảo đột ngột” để mỉa mai chỗ giả quyết của lão.

Tạ Yên Khách tay phải nắm lấy huyết Đại truy ở sau lưng Mễ hương chủ. Lão chỉ huy động chuông lực thêm một chút nữa là tâm mạch gã phải đứt hết ngay. Lão cho là mình đã uy hiếp được đối phương, liền nói:

-Các vị cứ rời khỏi Ma Thiên Lãnh này là lập tức lão phu sẽ buông tha Mễ hương chủ ra ngay.

Bối Hải Thạch cũng không phải tay vừa. Y cười nói:

-Tạ tiên sinh ! Bọn tại hạ xuống núi cũng chẳng khó gì. Nhưng giờ Ngộ xuống rồi giờ Thân lại lên thì sao ?

oOo